

Denne søgbare PDF-fil er downloadet fra min personlige hjemmeside www.ronlev.dk.

Det er tilladt at dele PDF-filen med andre, da der ikke er ophavsret til titlen.

Besøg www.ronlev.dk. Måske er der andre af mine flere tusinde artikler og scannede bøger, der har interesse.

Mange venlige hilsener

Claus Rønlev

Elisa Segel.

18de April 1868.

Dieles Boqtruffei.

Lær mig, o Skov, at visne glad,
Som seent i Høst dit gule Blad,
Et bedre Foraar kommer;
Der grønt mit Træ skal herligt staae,
Og sine dybe Rødder slaae
I Evighedens Sommer!

Lær mig, o lille Træksugl, du,
At svinge mig med freidig Hu
Til ubekjendte Strande!
Naar Alt er Vinter her og Vis,
Da skal et evigt Paradis
Mig hisset aabent stande.

Du, som fra Skjen smiler hist,
Min Herre, Frelser, Jesu Christ,
Lær mig at tvinge Sorgen!
Sving for mig Haabets grønne Flag,
Langfredag var en bitter Dag,
Men skjon var Paaskemorgen!

Det er bristet i Døden det Hjerte, der bankede saa varmt og omt for Ægtefællen, med hvem Gud havde forenet hende i megen Kjærlighed, og for Sønnen, den eneste, for hvem hun dagligt takkede Gud som for megen Naades bedste Gave, det Hjerte, som saa villigt aabnede sig i Deeltagelse for alle, der fjernere og nærmere traadte i Forbindelse med hende. De ere luffede i Døds mørke, de Dine, fra hvis milde Blands der kastedes Lys og Glæde over det venlige stille Hjem, og et Gjenstik af en mild og kjærlig Sjæl, der gjorde godt for den Fremmede, der traadte over hendes Husets Dørtærskel. Svinggerne have leiret sig over dette Guds Huus, hvor Sorgeskaren er forsamlet af Vennerne, der havde hende kjær, og af de mange, der ære hendes Huusbond og ville sidde hos ham i hans Smerte. Snart ville disse Svingger svinde, naar denne Forsamling adspredes og en anden træder ind for at vie Etvet, der begyndes, eller hellige Livets Gjærning og Lyft, eller til at sætte Guds Ords Lys paa Stagen

for at lyse i denne Verdens Dunkelhed. Men Skyggerne ville ikke svinde fra det Hjem, hvorfra hun er baaren ud, og hvor det Dag for Dag vil føles med dybere Savn, at den Plads er ladet tom, imod hvilken man hidtil vendte sig for at modtage et mildt Sindsslysning over de Skygger, der ere uadskillelige fra dette Jordeliv. Den er udøst paa Jorden den Skaal af Lykke, som Gud i sin Naade rigeligt havde istjanket hende i Mandens trofaste Kjærlighed, i Sønnens inderlige Hengivelse, i et Hjem, hvori en hæderlig Virksomhed var lønnet med Velsignelse og veylede med Timer, hvori de, som havde hinanden kjære, fode til sammen i taknemmelig Nydelse af de Goder, som vare blevne dem forundte. Men den er ogsaa tomt indtil Bunden den Skaal af bittere Smertter, som paa det Sidste blev istjanket for dette forfrankelige Legeme. Ak! vel have de, der elskede hende, takket Gud, at hendes Lidelser ere komne til Ende. Men de have takket i Sorg og igjennem Taarer; thi det var jo ikke efter menneskelig Tanke, at hun allerede burde gaae bort, og det var jo ikke menneskelig Naad, at hendes Livstraad skulde være udspondet og allerede overfsaaren. Menneskelig Naad og menneskelig Tanke havde jo endnu saamegen Gjærning for hende at udrette i Støvet, meente at der endnu var saamegen Kjærlighed at give og at modtage i denne Forfrankelighed. Menneskelig

Tanke har ikke villet, at det skal være saaledes, og menneskelig Tanke vil have svært ved at vænne sig til, at det er saaledes. Mandes og Søns Dine ville fremdeles vanke om paa de vanlige Steder for at søge hende, og det vil hver Gang falde dem underligt tungt at sige sig, at hun ikke vil findes mere. Dog Guds Tanke er ikke blot høiere end vor Tanke og Guds Raad høiere end vort Raad, som Himlen er over Jorden. Men som Himlen er lysere og venligere end Jorden, saa er Guds Tanke naadigere end vor Tanke og Guds Raad mere forbarmende end vore Raad. Vi have jo nok vidst det, næsten fra den Tid vi traadte ind i Livet, at denne Verden forgaaer og dens Lykt. Men saalange denue Verden smiler til os, og dens Gjerning bærer rigelig Frugt, og dens Lykt allevegne omringer os, da er det os, endskjøndt vi daglig see det, ikke let at næmme, at der er sat saa kort et Spand af Tid for vort Liv, og at den Grændse er saa nær, ved hvilken der er sagt: „hertil og ikke længere“. Men i Smerternes lange Tider lære vi at bede derom, at Maalet maa være udmaalt, og Grændsen være naaet, lære vi at bede derom, at det maa være et forbigangent og et afflaffet, hvori Dødens Braad sidder, der volder Smerte. Vi have jo nok lært det, at de, som elste Gud, blive til evig Tid, men først i Kampen med Dødens Smerte, der er virksom i dette

forfrænkkelige Legeme, faae vi ret at vide, hvad vi eie i den Tro, der overvinder Verden; og efterhaanden, som vi føle, hvorlunde denne jordiske Hytte falder sammen, og det mørknes omkring dette dødelige Die, faaer Haabet Liv og Farve, naar det bebuder om den evige Volig hos Gud, hvor der ikke behøves Sol til at lyse om Dagen og Maane til at skinne om Natten, fordi Herren selv der er Lyset, hvor Taaren er afdørret, Synden er evig tilgivet, Sorgen et Forbigangent og Døden et Affkaffet; og som det bliver koldt omkring dette Hjerte og det fornemmes, at Alt, hvad vi elskede her i denne Forfrænklighed, skal forlades, fornemme vi ogsaa, at der er den Kjærlighed, som ikke er antandt af noget i denne Forfrænklighed, og derfor ikke skal udslukkes med den, men at der er den Kjærlighed, som Gud har udøst i vore Hjerter formedelst Jesum Christum, og som har det Tegn og Mærke paa sig, at den bliver. I disse Høitidsdage, som vi nys have feiret, har Herren og Mesteren forklaret for os, sine Disciple, at det burde Christum at lide dette og indgaae til sin Herlighed. Men for hende, der i disse Dage stred sin Døds-kamp, har han forklaret det saaledes, at det ogsaa burde hende at lide saaledes, og da at indgaae til hans Herlighed, som intet Die har seet, og intet Øre hørt, men som Gud vil aabenbare for dem, ham elste. Og de, hun efterlader sig paa Jorden, de vidste det jo vel tilforn,

at de havde en Gud og Fader i Himlen, og en Frelser og Forbarmer ved hans høire Haand. Men Himlen er saa langt borte fra Jorden, saalænge vi have alle vore Skatte paa denne. Nu har Du, vor Gud, taget det Kjæreste og Dyrebareste hjem til Dig, at Himlen maatte komme nærmere, at de evige Boliger maatte blive hjemligere og fortroligere. Saa gøre Du det fremdeles, Du Kjærlighedens Gud. Vi bede Dig ikke, at Du skal tage Savnet udaf den trofaste Mand's Hjerte, men vi bede Dig, at Savnet maa vække alle de kjærlige, fromme og gode Erindringer, og at Erindringen maa blive en Moder til det altid voksende Haab om den Dag, hvorefter der ikke skal komme nogen Nat, om det Gjenstyn, der ikke skal afløses af nogen Skilsmisfe. Vi bede Dig, Herre, for den moderløse Søn, at han maa befastes i den Tro, at hans Moders Bønner ikke ere forstummede, men kun lude med mere paatrængende Røst nærmere ved Guds Throne. Men for os alle, hvem Du samlede omkring denne faldne Beerhytte, gøre Du, som hvergang Du stiller det frem for vore Dine, at denne Verden forgaaer, dine evige Boliger hjemligere og fortroligere. Amen.

B. J. Fog.

Aldrig er jeg uden Vaade,
Aldrig dog foruden Naade,
Altid har jeg Suk og Bee,
Altid kan jeg Jesum see.

Altid trykke mine Synder,
Altid Jesus Hjalp forkhynder,
Altid er jeg udi Trang,
Altid fuld af Bøn og Sang.

Nu i Sorrig, nu i Glæde,
Nu i Fald og nu i Sæde,
Ofte fuld af stor Uro,
Altid fuld af Jesu Tro!

Saa er Sorg til Glæde lænket,
Saa er Driften mig istjænket,
Beest og fød i Livets Staal;
Saadant er mit Levnets Maal.

Men, o Jesu, jeg vil græde,
Hjalp du til, at Troens Glæde
Over Synd og Sorrig maa
Altid Dørvægten faae!
